

В основу розробки моделей інноваційної фахової діяльності економістів пропонуємо покласти узагальнену схему професійної діяльності фахівця [2, с. 17], яку адаптовано з урахуванням спрямованості нашого дослідження та подано на рис. 1. Спроектвані моделі дозволять визначити зміст сучасної підготовки майбутніх економістів та стануть основою для подальшої розробки інженерами-педагогами відповідних дидактичних проектів.

Таким чином, проектування інженерами-педагогами функціональної структури та моделей інноваційної фахової діяльності майбутніх економістів може бути використано в якості основи для розробки дидактичних проектів їх ефективної професійної підготовки з урахуванням сучасних вимог соціального замовлення.

Список використаних джерел:

1. Коваленко Е. Э. Методика профессионального обучения: учебник для студ. инж.-пед. спец-тей / Е. Э. Коваленко. – Харьков: ЧП «Штрих», 2003. – 480 с.
2. Пономарьов О. С. Модель професійної діяльності фахівця: Текст лекції / О. С. Пономарьов. Харків: НТУ «ХПІ», 2006. – 36 с.
3. Савельев А. Я. Модель формирования специалиста с высшим образованием на современном этапе / А. Я. Савельев, Л. Г. Семушина, В. С. Кагерманьян. – М.: НИИВО, 2005. – 72 с.

Линовицька А.О.

аспірант,

Науковий керівник: Кузьмінський А.І.

доктор педагогічних наук, професор,

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

РЕАЛІЗАЦІЯ ЕТНОПЕДАГОГІЧНОГО ПІДХОДУ У ЗМІСТІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МИТЦЯ

Методологію професійної мистецької освіти визначено у працях Е. Абдулліна, О. Олексюк, О. Отич, В. Орлова, Г. Падалки, О. Рудницької, О. Щолокової. Цілком закономірно виникає питання про специфіку використання вихідних методологічних положень у теорії мистецької освіти. О. Рудницька ввела у науковий обіг поняття «мистецька освіта» та схарактеризувала як «освітня галузь, що спрямована на розвиток у людини спеціальних здібностей і смаку, естетичного досвіду і ціннісних орієнтацій, здатності до спілкування з художніми цінностями у процесі активної творчої діяльності та вдосконалення власної почуттєвої культури» [3, с. 30].

Вихідними засадами етнопедагогічного підходу є організація й здійснення процесу навчання й виховання з опорою на національні традиції народу, його культуру, національно-етнічну обрядовість, звичаї, звички. У національній доктрині розвитку освіти визначено: «Освіта має гуманістичний характер і ґрунтується на культурно-історичних цінностях українського народу, його традиціях і духовності» [4, с. 12]. У здобутках народної творчості

матеріалізована народна пам'ять, народна мудрість і вічні сподівання на торжество гармонії, що протистоїть силі часу й забуття [5, с. 12].

Як зауважує О. Рудницька, національний чинник – це важливий складник методології мистецької педагогіки. Художня культура завжди самобутня, є продуктом творчого генію народу й несе у собі відбиток національних особливостей. Уявлення про мистецтво зароджується в людині через «національний образ світу» як один із варіантів єдиної світової цивілізації. Тому осягнення творів мистецтва, їхнього впливу на особистість можливе тільки за умови глибокого пізнання історико-етнічного коріння нації [3, с. 53].

Усвідомлення своєї належності до певного етносу, уявлення про своє походження, знання народних промислів, традицій, звичаїв та інших ознак самобутності народу у комплексі становить вихідні засади національної культури, яка є основним джерелом становлення митця.

Реалізація етнопедагогічного підходу до проектування й організації педагогічного процесу передбачає розв'язання педагогами наступних завдань: по-перше, вивчати й формувати це середовище, по-друге, максимально використовувати його виховні можливості. Національна культура надає специфічний колорит середовищу, в якому розвивається й формується майбутній митець.

На думку А. Кузьмінського: «Нам треба вибудовувати свою національну систему освіти на засадах гуманізму, людиноцентризму, спираючись на джерела української народної педагогіки, на ментальність нашого народу» [1].

Головним завданням національного виховання є формування у студентів національної свідомості, самосвідомості, почуття любові до українського народу, його звичаїв, відчуття своєї національної причетності до розбудови України, бажання працювати задля розквіту України, тим самим сягнути високого мистецького рівня національної культури.

В. Наулко зазначає: «Пройшовши складний шлях, на якому були і цінні надбання, і втрати, українське народне мистецтво увібрало усе краще і не випадкове, що має бути збережене нами і передане як цінна спадщина майбутнім поколінням» [2, с. 245].

Через народні танці, обряди, усну народну творчість і художні предмети побуту передаються й зберігаються естетичні погляди й дух народу, здійснюється зв'язок між поколіннями, інакше оцінюється внесок української національної культури у загальнолюдську. Дотик, пізнання й занурення у світ народного мистецтва й творчості формують художньо-естетичні ідеали та смак. Науковець, зазначає: «Разом із тим при визначенні співвідношення традиційного і сучасного, народного і професійного слід пам'ятати, що всі ці явища взаємопов'язані та взаємозумовлені... Можна сказати напевно, що народна творчість і саме життя народу визначили характер професійного мистецтва на Україні» [2, с. 246].

Перш ніж оволодіти напрямами світового мистецтва митцю необхідно фундаментально засвоїти національну художню основу, без якої існує небезпека поверховості у сприйманні й виконанні художніх образів, відсутності глибини погляду на життя, одноманітності засобів художньої виразності. Відомо що, в історії розвитку мистецтва яких би стильових напрямів чи художніх методів не дотримувався митець, глибина художнього

пізнання світу, сила його таланту залежать від національного коріння й творчих здібностей.

Етнопедагогічний підхід забезпечує чітку реалізацію курсу «на утвердження державної незалежності України, на національно-культурне відродження народу, його національної свідомості, життєдайних джерел народної творчості, органічний зв'язок із кращими надбаннями загальнолюдської культури» [2, с. 254].

Таким чином, творча позиція митця повинна бути спрямована на інтереси народу, його світогляд, національну самобутність та лежати в основі його естетичних ідеалів у трактуванні зображуваної дійсності. Митець може зображати і щось зовсім стороннє, але його творчості буде притаманна народність, якщо на все він дивиться очима народу, якщо саме розуміння явищ життя продиктоване сподіваннями і поняттями народу та відповідає їм.

Список використаних джерел:

1. Кузьмінський А. І. Педагогіка вищої школи: Навчальний посібник / А. І. Кузьмінський – К.: Знання, 2005. – 486 с.
2. Культура і побут населення України: Навч. посібник / В. І. Наулко, Л. Ф. Артюх, В. Ф. Горленко та ін. – 2-е вид., доп. та перероб. – К.: Либідь, 1993. – 288 с.; іл.
3. Мистецька освіта в Україні: теорія і практика / Художественное образование на Украине: теория и практика / О. П. Рудницька [та ін.]; заг. ред. О. В. Михайличенко, редактор Г. Ю. Ніколаї. – Суми: СумДПУ ім. А. С. Макаренка, 2010. – 255 с.
4. Національна доктрина розвитку освіти // освіта України. – 2002. – 28 грудня.
5. Понамарьов А. Етнічність та етнічна історія України: курс лекцій: Навчальне видання. / А. Понамарьов. – К.: Либідь, 1996. – 272 с.

Луценко О.В.

асистент,

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

ДИДАКТИЧНА МОДЕЛЬ ПЕДАГОГІЧНИХ УМОВ ФОРМУВАННЯ У МАЙБУТНІХ ОФІЦЕРІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ СВІДОМОГО СТАВЛЕННЯ ДО НАВЧАННЯ

В методології наукових досліджень існують різні підходи до визначення поняття «модель». З-поміж усіх інших ми виділяємо те, яке найбільш автентично співвідноситься з нашими уявленнями і у подальшому може бути екстрапольовано на дидактичну модель, а саме: «Модель – це створена або вибрана суб'єктом система, яка відтворює істотні для цієї мети пізнання сторони (елементи, властивості, відносини, параметри) об'єкта вивчення і через це знаходиться з ним в таких відносинах заміщення і схожості (зокрема ізоморфізму), що дослідження її служить опосередкованим способом отримання знання про цей об'єкт» [1, с. 28]

Виходячи з основних положень даної дефініції, зазначаємо, що дидактична модель відображає ключові компоненти педагогічної системи, які слугують вирішенню конкретних прикладних завдань. Не існує усталеної універсальної моделі, адже в залежності від спрямованості наукового